

[Per Hækkerup.]

bygge- og boligfonden og derved tog tænderne ud af denne lovgivning i retning af at kunne virke som en bremse på jordspekulationen. Socialreformen vedrørte kun den tekniske side af hele dette lovgivningsområde, medens det egentlige indhold ikke er ændret.

Forsvarsreformen blev på tilsvarende måde, jeg havde nær sagt en reform af udenværkerne, og den måde, hvorpå man har reageret over for det forslag, vi har fremsat, synes at tyde på, at regeringen har overordentlig svært ved at finde sine egne ben i dette spørgsmål. Den, jeg vil næsten sige overlegne måde, som forsvarsministeren har ment det rimeligt at behandle vort forslag på, tyder hverken på en ægte forhandlingsvilje hos regeringen eller på en særlig fornuftig, politisk velovervejetholdning.

Skattereformen med gennemførelsen af kildeskatten, som jo også var noget, der var forberedt i den socialdemokratiske regerings tid, blev udført på en måde, der i det første år gav en helt urimelig fordeling af skattebyrden mellem lønmodtagere på den ene side og selvstændige erhvervsdrivende på den anden side.

Den proklamerede reform af landbrugspolitikken er udeblevet. Vi har fået en næsten uændret forlængelse af støtten til landbruget. Der er flyttet lidt om på støtten, men ikke på en måde, der er sensationel, og som betyder en vis forhøjelse af støtten til landbruget, jeg tror på 30 mill. kr. Heller ikke her er der kommet noget ud af det.

Og på boligområdet er vi endt i en situation, som nærmest må siges at være kaotisk, og som i øjeblikket fører til et faldende byggeri.

Med andre ord, alle de store reformer er blevet til ingenting, de er udeblevet. Her har regeringen og regeringspartierne ikke noget som helst virkeligt at byde på, når man til sin tid skal møde vælgernes dom.

Det centrale har været og er den økonomiske politik, og der må man spørge: hvad er der så opnået på den økonomiske politik

område i de 2½ år, vi har haft et borgerligt styre?

Det er rigtigt, at nogle nærede vældige forhåbninger, når nu denne regering kom til. Den ville jo ordne det hele. Den ville bringe renten ned. Den ville standse prisstigningerne. Den ville ordne valutaproblemet. Der var næsten ikke det, denne regering ikke ville ordne, og den havde jo sit store, faste flertal. Vi har tidligere kritiseret, og regeringstilhængerne bliver sure, hver gang vi kritiserer dem for det, de ikke har opnået; så kommer der bitre bemærkninger om en negativ kritik. Men når der nu ikke er noget som helst positivt, er det svært at være andet end negativt, det vil jeg dog gerne sige til regeringspartiernes repræsentanter.

Men for at det ikke skal stå som en kritik, som bare vi udøver, vil jeg gerne have lov til at citere, hvad en over for regeringen særdeles venligt indstillet mand har ment det rigtigt at meddele offentligheden om sine vurderinger. Jeg tænker på den kronik, som den tidligere handelsminister, tidligere økonomiminister og tidligere finansminister, professor Kjeld Philip, bragte i Politiken for den 31. maj i år. Han har nogle pæne hilser til regeringens medlemmer. Jeg vil sige, han starter med at hilse statsministeren. Han siger:

„Men så en dag er vi alle enige — enige om, at vi er skuffede — skuffede over, at regeringsskiftet ikke bragte os de forandringer, vi ventede, og som man havde stillet os i udsigt.“

Det er en hård bedømmelse af statsministeren og af regeringen, men for at vi ikke skal være i tvivl om, at den ganske særlig er rettet mod statsministeren — af hvilken grund ved jeg ikke, for det må jo være hele regeringens ansvar, men det er den altså — slutter hr. Kjeld Philip sin kronik med følgende:

„Så er der nu og da dukket personligheder op, der har kunnet få tingene til at bevæge sig. Man har fornemmelsen af, at J. C. Christensen hørte til dem. Ellers er der vel kun Stauning og H. C. Hansen.